

מחשבות אודות סגירת [חלק] [מ]בתי המדרש ובתי הכנסת

שמעתי פרשנות שמאוד הכעיסה אותי.

הקב"ה לא אוהב את התורה שלנו ולא אוהב את התפילות שלנו, ולכן סגר לנו את בתי הכנסת והישיבות ובתי המדרש.

איך אפשר לומר דבר כזה? מה נשאר לקב"ה בעולמו אם לא מתי המעט שמנסים ומשתדלים להיות טובים. האם יש מישהו שרוצה להיות רע. נכון שהיצר הרע נוגס, ומצליח להשחיל את המידות הרעות והתאוות השפלות לתוך בתי המדרש.

נראה שהענין אחר לגמרי

לקראת ביאת המשיח, הקב"ה רוצה רק את הלב שלנו. לא את החיצוניות. בתי הכנסת ובתי המדרש יש בהם סממן של חיצוניות, בן אדם מגיע לתפילה כחלק ממחוייבות הקהילה, כחלק מההואי החברתי, כמו כן הישיבה והכולל, מהווים מסגרת מחייבת ללמוד תורה.

כעת הקב"ה רוצה רק את הלב שלנו, עם כל הטרדות וההפרעות כמה נצליח להתגבר ולחטוף תפילות, לימוד תורה, תהלים, חסדים עם כל מי שצריך עזרה. אף אחד לא יודע כמה אתה לומד ביום, אם אתה מתפלל במנין ואם אתה מגיע מאוחר או בזמן. הקב"ה רוצה את הלב שלך.

כעת כשיש צרה, עם ישראל מתגלה במיטבו, החיכוכים ושנאת חינם מתגמדים, מסירים את מעטה האבק מעל יופיו והדרו של עם ישראל.

משל למה הדבר דומה. בית נטוש זה כמה שנים, עלה בו אבק רב, מדיף ריח רע מאוד. דבר ראשון מנקים את הלכלוך והריח המאוס והדוחה. לאחר מכן מנקים את האבק. ולבסוף מבריקים את כלי הכסף והזהב.

לאחר שהעולם מתנקה מן הלכלוך, בתי הפנאי, הבילוי, החופים, והמסעדות ואלו שאי אפשר להזכיר... את זה עושים עם חומרים חריפים, סנט מוריץ ואקונומיקה.

כעת צריך להבריק את כלי הזהב. עם ישראל הוא כלי הזהב של העולם. הקב"ה לא צריך לעשות שטיפה רצינית רק להבריק מעט, להעביר סמרטוט, בלי אקונומיקה. בע"ה הטיפול בעם ישראל, לא יהיה כל כך כואב כמו אצל אומות העולם.